

Τρεις νέοι Παγκόσμιοι ιερούργουν την κτίση (Νικόλαος Κόϊος, Συντονιστής Περιεχομένου της Πεμπτουσίας)

/ [Πεμπτουσία](#)

(Προηγούμενη δημοσίευση:)

Οι περιγραφές του Αζαρία για την τραγική πλην δίκαιη μοίρα του λαού του είναι γεμάτες θλίψη και πόνο. Εκείνο όμως που έχει ίσως την μεγαλύτερη σημασία εδώ είναι ότι χρησιμοποιεί το πρώτο πληθυντικό πρόσωπο: *«εν αληθεία και κρίσει επήγαγες ταύτα πάντα, διά τας αμαρτίας **ημών**. ότι **ημάρτομεν** και **ηνομήσαμεν** αποστήναι από σου και **εξημάρτομεν** εν πάσι των εντολών σου και **ουκ ηκούσαμεν, ουδέ συνετηρήσαμεν ουδέ εποιήσαμεν** καθώς εντελείλω υμίν, ίνα εύ **ημίν** γένηται»* (Δαν. 3, 28-30).

Τρεις ευσεβείς νέοι, με ασκητική ζωή όπως μας περιγράφει το βιβλίο του Δανιήλ σε προηγούμενη συνάφεια (Δαν. 1,8-17), με αξιοζήλευτες θέσεις, δεν καταφεύγουν ούτε στην ασφάλεια της ευμάρειας ούτε σε εκείνη της ηθικής αυτάρκειας από την προσωπική τους καθαρότητα. Αναλαμβάνουν την ευθύνη για τις αμαρτίες ολόκληρου του Ισραήλ, αποδεχόμενοι κάθε κρίση του Θεού, προχωρώντας θαρραλέα στο μαρτύριο και προ πάντων: Προσφέροντας προσευχητικά μετάνοια για όλον τον λαό του Θεού.

Η στερεά βάση γι' αυτό το ήθος των Τριών Παίδων είναι εμφανώς η αρετή της θεοειδούς ταπεινώσεως (Δαν. 3, 15). Η δέηση προς τον Θεό να μην τους εγκαταλείψει στην δύσκολη ώρα δεν έχει ως κίνητρο την δική τους σωτηρία, αλλά την δόξα του ονόματος του Θεού ανάμεσα στα ειδωλολατρικά και άπιστα έθνη. Για τον ίδιο ακριβώς λόγο ζητούν στην προσευχή τους την συντριβή της αδικίας και της ισχύος των αδίκων. Όχι για την δική τους δικαίωση, αλλά μόνον για να λάμψει η δόξα και η αλήθεια του Θεού σε όλα τα έθνη. Η αίσθηση την οποίαν φέρουν οι όσιοι Παίδες είναι ότι εξ αιτίας των αμαρτιών τους έχει σταματήσει να δοξάζεται ο Θεός με λατρεία που αρμόζει στην μεγαλοσύνη Του (Δαν. 3, 14).

Η ταπεινή προσευχή συναντά την μανία εκείνων που δεν αντέχουν στην αλήθειά της. Η ταπείνωση λειτουργεί ως καθρέπτης που αντανακλά την ασχήμια της

κενοδοξίας και της μισαλλοδοξίας. Οι βασανιστές τους καίνε την κάμινο «επταπλασίως». Εδώ μπορεί κανείς να εντοπίσει αρκετά από τα στοιχεία της δαιμονιώδους πνευματικότητας, όπως την περιγράφει ο Γέρων Σωφρόνιος Σαχάρωφ: «κενοδοξία, φιλοδοξία, φιλαρχία, ψυχρότητα, σκληρότη-τα, αδιαφορία προς τα παθήματα του πλησίον,..., δαιμο-νική έκφραση των οφθαλμών, δαιμονικός χαρα-κτήρας όλης της παρουσίας, σκυθρωπότητα, ..., απόγνωση, μίσος, φθόνος, ποταπότητα, ..., φόβος του θανάτου, ..., και τέλος, πράγμα όχι σπάνιο, η παραφρο-σύνη[3]». Αν δει κανείς με προσοχή τους διαλόγους του Ναβουχοδονόσορ, την αμφιθυμία του, την υστερία μπροστά στην ηρωική σταθερότητα και τον υπερβάλλοντα ζήλο των βασανιστών που φτάνει μέχρι την αυτοκαταστροφή, εύκολα θα διαπιστώσει την συγγένεια της ψυχικής τους κατάστασης με την παραπάνω περιγραφή του Γέροντος Σωφρονίου.

Οι Τρεις Παίδες έχοντας καθαρή ζωή και προ πάντων ταπείνωση και προσφέροντας μετάνοια όχι μόνο υπέρ των ιδίων αμαρτιών, αλλά υπέρ των αμαρτιών όλου του λαού του Θεού, μένουν αμέτοχοι στην αδικία και στα συνεπακόλουθα της δαιμονιώδους πνευματικότητας και μεταποιούν το πυρ της καμίνου σε δρόσο. Το φρόνημά τους, η ανιδιοτέλεια και η ταπείνωση ελκύουν την θεία παρέμβαση σε σημείο που να γίνει αντιληπτή ακόμη και από τους τυράννους δημίους τους (Δαν. 3,25). Η θαυματουργική παρέμβαση του Αγγέλου που διαφυλάττει σώες ακόμη και τις τρίχες της κεφαλής τους δεν τους οδηγεί σε εφησυχασμό και ανακούφιση από τα βάσανα, αλλά σε δοξολογία και ύμνο προς τον Θεό. Δεν επιστρέφει ο νους τους στα γήινα και στα εφήμερα, αλλά μετέχουν στην θεία δόξα με Ύμνο Παγκόσμιο. Ιερουργούν δοξολογικά όλη την κτίση, άψυχη και έμψυχη, καθώς και όλο το ανθρώπινο γένος, αναφέροντας τα πάντα προς τον Δημιουργό του παντός. Η προσευχή τους λαμβάνει υπέρχρονες διαστάσεις, όσα έγιναν, όσα γίνονται και όσα θα γίνουν. Τα πάντα θα επιστρέψουν προς τον Θεό και θα λαμπρυνθούν μέσα στο φως της Θείας Δόξας.

Έτσι οι Τρεις Παίδες δίκαια κέρδισαν μία από τις πιο περίοπτες θέσεις στην ιστορία και την υμνολογία της Εκκλησίας. Τους ανήκουν η 7^η και 8^η ωδή των κανόνων που ψάλλονται καθημερινά. Θεωρήθηκαν προτύπωση του μυστηρίου της Θεοτόκου αλλά και του γεγονότος της Ανάστασης. Τρία νέα παιδιά που δεν τους έλειπε τίποτε από αυτά που επιζητούν όλοι οι νέοι κάθε εποχής: εμφάνιση, αναγνώριση, μόρφωση, καλό γένος, επιτυχημένη σταδιοδρομία, εξουσία. Αυτά όλα δεν τους εμπόδισαν να έχουν αυτήν την πίστη και αυτήν την εσωτερική συγκρότηση που τους κατέστησε παγκόσμια και υπέρχρονα σύμβολα. Σύμβολα όχι μόνον της παρουσίας του Θεού στον κόσμο, αλλά σύμβολα αντίστασης σε κάθε τυραννική επιβουλή στην βάση όχι της βίας και της εφήμερης επιτηδειότητας, αλλά της ταπείνωσης, της άσκησης και της θυσίας.

[3] Αρχιμ. Σωφρονίου Σαχάρωφ, Άγιος Σιλουανός ο Αθωνίτης, Έσσεξ Αγγλίας 1995, σ. 270.